

Regina Maria a României

O Poveste de Crăciun

Ilustrații de Raluca Tudor

Traducere din limba engleză de

Adina Mihaela Eros

Povestea pe care am să v-o spun astăzi este una cu totul și cu totul neobișnuită. Este despre o fântână misterioasă – una foarte, foarte adâncă, din mijlocul unei păduri întunecoase. Dar este și o poveste de Crăciun.

Nimeni nu știa de ce se afla acea fântână acolo, cine o săpase sau cât de veche era. Sătenii din împrejurimi se temeau de ea, căci din străfundurile fântânii se auzea adeseori un soi de geamăt – pe jumătate murmur, pe jumătate suspin – și, câteodată, geamătul acesta era însoțit de niște bătăi în peretele fântânii, ca și cum un suflet pierdut și suferind – poate ținut captiv acolo, jos – încerca zadarnic să se elibereze.

Satul cel mai apropiat de pădure se numea Galea. Era foarte sărac, cu colibe mici și prăpădite, și cu niște grădini înguste, în care florile păreau mereu triste și anemice, pentru că pământul era pietros și neroditor.

În mijlocul satului se afla o bisericuță din lemn. Era veche și cam dărăpănată, cu acoperișul cam mare, dar trecătoarele anotimpuri o coloraseră într-un cafeniu intens, cu o sclipire cenușie, ce-ți încânta ochiul.

În jurul ei se îngrămădeau tufe bătrâne și pipernicite de liliac, adăpostind la umbra lor umilele morminte ce zăceau împrăștiate precum o turmă de oi părăsită.

Țăranii se cam rușinau cu bisericuța lor dărăpănată și visau să construiască una mai frumoasă, zugrăvită toată în alb, cu un acoperiș de tablă care să strălucească în soare precum argintul și care să nu îngăduie ploii ori omătului să treacă prin el. Voiau sătenii lăcaș sprijinit pe coloane solide, împodobite în culori strălucitoare și cu ochiul lui Dumnezeu zugrăvit deasupra ușii.

Noi am fi preferat vechea bisericuță din lemn, cu acoperișul ei prea mare, doar că, vedeți voi, pe-atunci fiecare comunitate avea ambiția și mândria ei și nu dorea să rămână în urma altora. Bostea, satul aflat de cealaltă parte a pădurii, avea o biserică mai nouă și mai mare, de felul celei la care jinduiau și sătenii din Galea. Numai că Galea era un sat mai sărac decât Bostea și își resimțea, din nefericire, umilința.

Dar urma să vă povestesc despre fântâna misterioasă, nu-i așa?

Sătenii, din cine știe ce motiv, ajunseseră să-și închipuie că sufletul acela ținut captiv în fântână putea fi primejdios dacă se elibera și că singurul mijloc de a-l îmbuna era să-i arunce mici ofrande.

Adesea, oamenii săraci cred că trebuie să-i aducă ofrande lui Dumnezeu – sau, după caz, unei alte puteri supranaturale – pentru a-l îmbuna. Pentru ei, ofrandele reprezintă un mod de a ține nenorocul departe de pragul casei. Însă Dumnezeu știe prea bine că viața omului sărac e și așa plină de sacrificii și nu cere nicicând jertfe de la aceștia.

Sătenii aveau obiceiul de a duce ofrandele la temuta fântână în zilele de sărbătoare, mai cu seamă de Sfânta Maria Mare și de Sfântul Dumitru.

Imediat după liturghie, înainte să se apuce de dănțuit și de băut, oamenii se strângeau în pâlcuri și porneau spre pădure cu micile lor ofrande.

Unii aduceau flori sau ouă vopsite; alții, pâinici presărate cu semințe de mac sau mănunchiuri de porumb legate cu panglici strălucitoare. Copilașii aduceau drept ofrandă primele prune, cireșe ori nuci pârguite și, de asemenea, prețioasele pietricele culese de pe fundul râului, care căpătau o minunată strălucire rozalie când le udai cu limba.

Fetele veneau cu mărgele scoase de la cingători, cu iconițe cu imagini ale sfinților ori cu mici medalioane sfinte și cu fleacuri cumpărate de la Moși. Flăcării aruncau în fântână bănuți, nasturi de la tunicile militare sau garoafe roșii, strălucitoare, pe care le purtau prinse pe după urechea stângă.

LIBRIS

We know books

Chiar și bătrânele mergeau șontăcând prin soare, cu furca de tors în mână. Se prăbușeau istovite pe ghizdurile fântânii și bolbo-roseau dorințe ciudate deasupra apei, aruncând înăuntru fire de lână ori de in, în timp ce murmurau rugăciuni și, totodată, trăgeau cu ochiul la ce făceau tinerii, babele fiind mai mereu puse pe muștruluit și boscorodit.

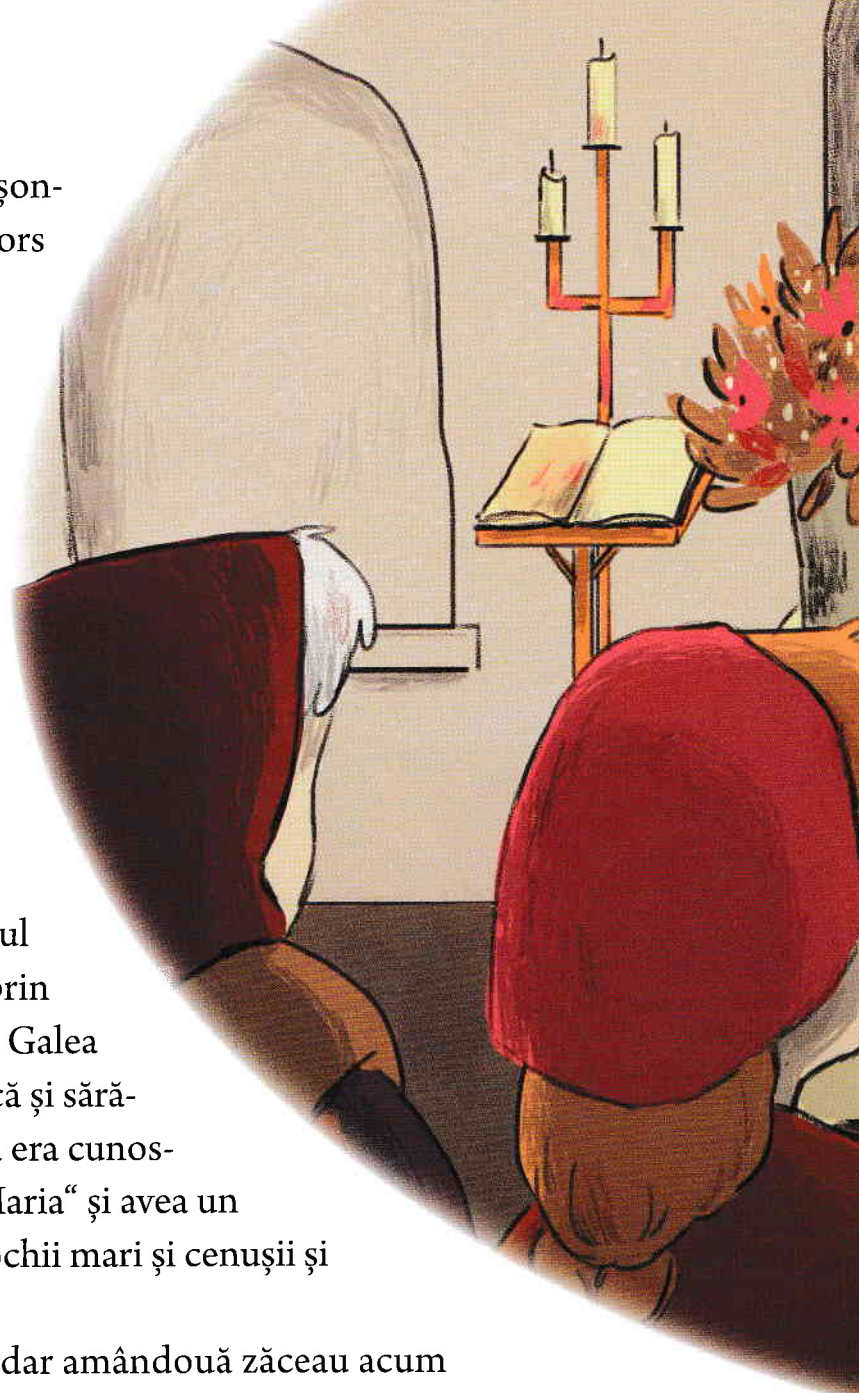
Iarna însă fântâna era aproape părăsită, pentru că nimeni nu ținea cu tot dinadinsul să străbată pădurea prin frig și prin omăt. Chiar la marginea satului Galea trăia o văduvă, într-o colibă mică și sărăcicioasă, aproape un bordei. Ea era cunoscută în tot satul drept „săraca Maria“ și avea un singur copilaș, pe Petru cel cu ochii mari și cenușii și cu fețișoara palidă și neliniștită.

Petru avusese două surori, dar amândouă zăceau acum îngropate sub tufele de liliac din cimitir, iar Maria era așa de săracă, încât nu putuse nici măcar să le pună cruci la mormânt, ceea ce-l întrista ne-spus pe Petru.

Copilul era un credincios înflăcărat și cucernic. Respecta cu sfințenie toate preceptele Bisericii; postea conștiincios, cu toate că, de cele mai multe ori, abia dacă avea ce mânca.

Asculta cu evlavie tot ceea ce avea de spus bătrânul popă Toader, deși uneori nu prea înțelegea el bine rostul pildelor, iar unele frânturi din predici îi rămâneau întipărite în minte, căpătând proporții exagerate.

Printre altele, Petru ajunsese la nefericita convingere că, din pricina faptului

că biserica din Bostea era mai mare și mai nouă decât biata lor bisericuță de lemn, era și un loc mai sfânt.

Ideea aceasta i se năzărise pentru că, în duminica de Paști, popa Toader vorbi-se despre strângerea de bani pentru construirea unei noi biserici și dăduse drept exemplu biserica din Bostea, pe care Dumnezeu cu siguranță avea să o binecuvânteze, căci fusese înălțată prin sacrificiile făcute de toți sătenii, care își oferiseră în fiecare an o parte din economiile lor pentru cinstirea lui Dumnezeu.

LIBRIS

We know
books

